

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8858/2559

พนักงานอัยการจังหวัดยะลา โจทก์ นายอเนก ชูญ้อยจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 172, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27 ทวิ, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 2, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 27, พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 32, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 4, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 5, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 6, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 7, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 8, พ.ร.บ.ให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ. 2489 มาตรา 9, ป.อ. มาตรา 58, ป.อ. มาตรา 78, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, ป.วิ.อ. มาตรา 195

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 172 วรรคสอง ศาลชั้นต้นมีหน้าที่อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและถามว่า จำเลยกระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักลอบนำพารถยนต์ซึ่งเป็นของที่มีถิ่นกำเนิดผลิตในต่างประเทศที่ยังมิได้เสียค่าภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร หรือช่วยซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื้อ รับจำนำ หรือรับเอาไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งรถยนต์ของกลางที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรดังกล่าว โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่มีผู้อื่นลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร ฐานใดฐานหนึ่ง เมื่อจำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลชั้นต้นก็ต้องสอบถามจำเลยให้ชัดเจนว่าจะให้การรับสารภาพในข้อหาใด แล้วจึงพิพากษาลงโทษในข้อหาที่จำเลยให้การรับสารภาพดังกล่าว แต่ศาลชั้นต้นมิได้สอบถามคำให้การของจำเลยให้ชัดเจนกลับพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานช่วยเหลือผู้ที่น่าสงสารที่ยังมิได้เสียภาษี ของต้องห้ามหรือของที่ต้องจำกัด เข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ถูกต้องตาม พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ โดยไม่ปรากฏแน่ชัดว่าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบและมีผลให้กระบวนการต่อไป ตลอดจนคำพิพากษาศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่ชอบไปด้วยโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 2, 27, 27 ทวิ, 32 พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 4, 5, 6, 7, 8, 9 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 58 กับให้รับรถยนต์ของกลาง และจ่ายเงินรางวัลแก่เจ้าพนักงานผู้จับตามกฎหมาย และบวกโทษจำคุกของจำเลยที่รอการลงโทษไว้ในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ 3152/2555 และ 1105/2556 ของศาลชั้นต้น เข้ากับโทษจำคุกของจำเลยในคดีนี้ด้วย จำเลยให้การปฏิเสธ แต่รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษ ต่อมาจำเลยขอถอนคำให้การเดิม แล้วให้การใหม่เป็นรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ทุกประการ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 2, 27 ทวิ ปรับ 689,910.40 บาท จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่

การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 344,955.20 บาท ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 โดยให้ กักขังเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปี จ่ายเงินรางวัลละยี่สิบห้าของราคาของกลาง แก่เจ้าพนักงานผู้จับกุม ในกรณีที่ไม้อาจขายของกลางได้ให้จ่ายจากเงินค่าปรับตาม พระราชบัญญัติให้บำเหน็จในการปราบปรามผู้กระทำความผิด พ.ศ.2489 มาตรา 7, 8 ธิบของกลาง ส่วนที่โจทก์ขอให้บวกโทษจำคุกจำเลยที่รอไว้ในคดีหมายเลขแดงที่ 3152/2555 และ 1105/2556 ของศาลชั้นต้น เนื่องจากคดีนี้ศาลไม่ได้ลงโทษจำคุกจำเลยจึงไม้อาจบวกโทษได้ ให้ยก คำขอในส่วนนี้ จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลงโทษปรับในสถานเบา ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า โจทก์ บรรยายฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยในความผิดฐานลักลอบนำพารถยนต์ของกลางซึ่งเป็นของที่มี ถิ่นกำเนิดในต่างประเทศที่ยังมิได้เสียค่าภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาใน ราชอาณาจักรไทยโดยหลีกเลี่ยงการเสียภาษีศุลกากร และโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือมิฉะนั้นจำเลยช่วยจำหน่าย ช่วยซ่อนเร้น ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำนำ หรือรับเอาไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งรถยนต์ของกลางที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดย หลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรดังกล่าว โดยจำเลยรู้อยู่แล้วว่าเป็นของที่ผู้อื่นลักลอบนำเข้ามาใน ราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ซึ่งเป็นคนละฐานความผิด กัน จำเลยให้การรับสารภาพโดยไม่ได้ระบุว่ารับสารภาพฐานใด โจทก์ขอที่จะหักทวงและขอ สืบพยานเพื่อให้ได้ความว่าจำเลยได้กระทำความผิดฐานใดในสองฐานที่โจทก์บรรยายฟ้องมา เมื่อ โจทก์ไม่สืบพยานย่อมไม้อาจทราบได้ว่าจำเลยให้การรับสารภาพในความผิดฐานใด จึงไม้อาจ ลงโทษจำเลยได้ และเมื่อโจทก์มิได้อ้างบทมาตราขอให้รับของกลางตามประมวลกฎหมายอาญามา ด้วย จึงไม้อาจรับของกลางได้อีกเช่นกัน ปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้คู่ความมิได้ยกขึ้นกล่าวอ้างในอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ก็มีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ที่ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษ จำเลยและธิบของกลางมานั้น ศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่เห็นพ้องด้วย พิพากษากลับให้ยกฟ้อง โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 172 วรรคสอง บัญญัติว่า เมื่อโจทก์หรือทนายโจทก์และจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลแล้ว และศาลเชื่อว่าเป็นจำเลย จริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และถามว่าได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้ อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้จดไว้ ถ้าจำเลยไม่ยอมให้การ ก็ให้ศาลจดยางานไว้ และดำเนิน การพิจารณาต่อไป ดังนี้ ศาลชั้นต้นจึงมีหน้าที่อ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังและถามว่าจำเลย กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยใน ความผิดฐานลักลอบนำพารถยนต์ของกลางซึ่งเป็นของที่มีถิ่นกำเนิดผลิตในต่างประเทศที่ยังมิ ได้เสียค่าภาษีและยังมิได้ผ่านศุลกากรโดยถูกต้องเข้ามาในราชอาณาจักรไทย โดยหลีกเลี่ยงการเสีย ภาษีศุลกากร และโดยเจตนาจะฉ้อค่าภาษีของรัฐบาลของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หรือช่วย ซ่อนเร้น ช่วยจำหน่าย ช่วยพาเอาไปเสีย ซื่อ รับจำนำ หรือรับเอาไว้ด้วยประการใดๆ ซึ่งรถยนต์ ของกลางที่มีผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากรดังกล่าว โดยรู้รู้แล้วว่า เป็น ของที่ผู้อื่นลักลอบนำเข้ามาในราชอาณาจักรโดยหลีกเลี่ยงภาษีศุลกากร ฐานใดฐานหนึ่ง เมื่อ ศาลชั้นต้นอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟังแล้ว จำเลยให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลชั้นต้นก็ ต้องสอบถามจำเลยให้ชัดเจนว่าจะให้การรับสารภาพในข้อหาใด แล้วจึงพิพากษาลงโทษในข้อหาที่ จำเลยให้การรับสารภาพดังกล่าว แต่ศาลชั้นต้นมิได้สอบถามคำให้การของจำเลยให้ชัดเจนกลับ

พิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานช่วยเหลือผู้ต้องหาที่ยังมิได้เสียภาษี ของต้องห้ามหรือของที่ต้องจำกัด เข้ามาในราชอาณาจักรโดยไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ.2469 มาตรา 27 ทวิ โดยไม่ปรากฏแนชต์ว่าจำเลยให้การรับสารภาพในข้อหาดังกล่าว จึงเป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบและมีผลให้กระบวนการพิจารณาต่อไป ตลอดจนคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 ไม่ชอบไปด้วย อนึ่ง ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 9 วินิจฉัยว่า โจทก์มิได้อ้างบทมาตราขอให้รับของกลางตามประมวลกฎหมายอาญามาด้วยจึงไม่อาจรับของกลางได้นั้น เห็นว่า แม้โจทก์ไม่ได้อ้างบทมาตราขอให้รับของกลางตามประมวลกฎหมายอาญา แต่เมื่อโจทก์มีคำขอให้รับของกลางมาแล้ว ศาลก็มีอำนาจสั่งรับได้ พิพากษายกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ภาค 9 ให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาตั้งแต่สอบคำให้การจำเลยใหม่ แล้วพิพากษาใหม่ตามรูปคดี

องค์คณะ

สมยศ เช็มทอง · ภาณุวัฒน์ ศุภะพันธุ์ · ภาวนา สุคันธวิช

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) — deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8858/2559>